

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ WILFRIND ROBERTSON

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΛΕΣΤΕΡ

Ο περιστατικό που θα σας διηγηθώ παρακάτω, μου συνέβη πρό ετών στη Ροδεσία της Αφρικής και δείχνει σε τι σημείο μπορεί να φτάσει καμιά φορά η ανθρωπίνη μοχθηρία, όταν συνοδεύεται από τσακισμένα, απ' την έλνοσσία και τον πυρετό, νεύρα...

Είχα τότε εκεί κάτω ένα κτημα άρκετης εκτάσεως, κάτι παρόμοιο με τσιφλίκια τέλος πάντων, κι' ο πόθος μου να το καλλιεργήσω έπιστημονικά και σ' όλη του την έκταση, με είχε αποτραβήξει δόλοτα απ' τον κτήσιο...

Για μόνη μου παρέα πότε-πότε είχα τους δυο συνεταίρους και ιδιοκτήτες ενός μικρού χρυσοφυρείου, πέντε χιλιάμετρα μαζονά απ' το κτήμα μου: Τον Μένται και τον Λέστερ...

Τον Μένται τον ήξερα κάμποσα χρόνια... Ήταν ήσυχος, αγαθός και κόμμοδος άνθρωπος. Τον Λέστερ, νεοφερμένον τότε εκεί κάτω, μου τον σύστησε ο Μένται για φίλο και συνεταίρο του, μα ή φάση του δεν με ικανοποίησε... Ήταν ψηλός, λιγνός, με πακνά άπειροσητα μοναξιά και πρόσσοπο κατάχλωμο από έναν επίμονο κείτινο πυρετό που δεν μπορούσε άκόμα να τον γιατρέψει... Ήτανε άκόμα λιγάκι άπότομος κι' έπεφτε συχνά σε μαύρη μελαγχολία... Όταν είχε κρίσεις πυρετού, καταντούσε σωστό κτήσιος και τον άνταπαθούσα φριχτά, χωρίς να ξέρω καλά-καλά γιατί...

Στις άριες κι' άπολιτιστες ένερίες της Αφρικής, οι λευκοί ζουν σαν ζοημίτες και δεν βλέπουν γύρω τους τίποτε άλλο από μαύρα κεφάλια ύδαγενών έργατων, που βρίσκονται στο κατώτερο σχολαστάτι του πολιτισμού. Καταντούν λοιπόν έτσι να νευριάζουν και να γκρινιάζουν συχνά μεταξύ τους, χωρίς κανένα λόγο σχεδόν...

Το κακό αυτό, το τόσο μοιραίο και τόσο άναπόφευκτο, είχε χτυπήσει και τους δυο φίλους μου. Ήσαν διαρκώς νευρισμένοι και διαρκώς γκρινιάζαν για ψύλλον πηδύμα. "Εφταιγε ή έρημιά, ή φρικαλέα ζέση, ή πυρετοί, ή σκληρή δουλειά, ή πού σκληρές άπογοητεύσεις; Πώς ξέρεις; Εφταιγε το καθένα χωριστά και όλα μαζί..."

Μιά μέρα, θέλοντας να κάνω έναν περίπατο, τράβηξα σιγά-σιγά ταυτό το μεταλλείο, για να δω τον Μένται που είχε καιρό να τον άναμώσω...

Φτάνοντας εκεί, ρώτησα κάποιον Νέγρο που βρισκότανε στα άφεντικά του... Μου είπε πως ο Μένται πήγε με τη μοτοσυκλέτα του στο γειτονικό χωριό και πως ο Λέστερ βρισκόταν μόνος του στην εκάα (καλύβα) του...

Με δυσραρήστησε λιγάκι αυτό, μα μία που ήρθα, δεν μπορούσα να φύγω, χωρίς να ιδώ τον Λέστερ... Με άπροθυμία ανέβηκα σιγά-σιγά τον λοφίο και βρισκοντας την πόρτα της καλύβας άνοιχτή, μπήκα μέσα χωρίς να χτυπήσω...

Τον βρήκα ξαπλωμένον άνάσκελα στο κρεβάτι του, με το κεφάλι άκομμοσιμένο στα δεμένα πίσω του χέρια και τις βαρειές μπότες φορεμένες στα πόδια του... Κτύπαξε άφηρημένος το ταβάνι, χωρίς να κοινητάι καθόλου απ' τη θέα του.

— Γεια-χαρά! του φώναξα. Δεν μου φαίνεσαι και τόσο στα καλά σου σήμερα, Λέστερ... Κανέναν πυρετό μήπως;

Με κτύπαξε λίγο, σαν να μην κατάλαβε τί του είπα... "Υστερα άνασηκώθηκε σιγά-σιγά και κάθισε κοντά στο τραπέζι. Έγώ κάθισα άπέναντί του... Με φωνή άτονη τότε μου άποκρίθηκε:

— Μπα! Δεν έχω τίποτα... Άπλωξ ραχάτενα λιγάκι... Κάτσε να πούμε λίγο τσάι...

Χτύπησε δυνατά τις παλάμες του και ήρθε ο Νέγρος ύπηρέτης τους. Κάτι του μοιρούρισε στη γλώσσα του και τον έδωξε άπότομα. Μα σε λίγο ο ύπηρέτης ξανάβη, κρατώντας την τσαγιέρα και δυο φλιτζάνια... Μάς σεβήρισε άχνιστό τσάι και μάς άφησε ύστερα μόνους...

— Δεν βλέπω τον Μένται εδώ... Πότε θα γυρίση; ρώτησα...

— Ξεκουμπήστη για λίγο... Δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίση, μου άποκρίθηκε ο Λέστερ.

Η φωνή του είχε πάσει άγριον τόνο και τα μάτια του πέταξαν φλόγες μίσους... Τον κτύπαξε παράξενα μα δεν είπα τίποτα... Δεν είχα καμιά θέσι στα ιδιαίτερά τους... Άξαφνα αυτός έσκυψε, σχεδόν κοντά στα μούτρα μου, και μου σφύριξε με λύσσα αυτά τά λόγια:

— Να σε πάρη και σενα ο Σατανάς και να σε σηκώση... Τι με κτυπάξεις παράξενα; Δεν τον ξέρεις τον άχρειο αυτόν όσο τον ξέρω γώ... Μπούχτισα μαζί του πελά!...

— Και γιατί δεν χωρίζετε τά τσανάκια σας, άφου δεν μονοιάζετε; ρώτησα.

— Μπούχτισα μαζί του, σου λέω... Ξέρεις τί έκανε προχτές; Είπα σ' ένα Νέγρο να κόψη ξύλα για το μαγειρείο κι' ο Μένται τον φώναξε κάτω στο μεταλλείο, για δική του δουλειά...

— Μπορεί να μην ήξερε ότι τον άπασχολούσεσ έου εκείνη τη στιγμή...

— Καλά αυτό... Άμ' το άλλο; Πήρε το σαπούνι μου να πλυή, το ξέχασε στη βρύσι κι' έβανα μία ώρα να το ξανάβρω.

Τον κτύπαξε άγανακτισμένος πελά... Τέτοια μικροπράγματα δεν τά χωρούσε ο νους μου... Σηκώθηκε όρθιος και του φώναξα κατάμουτρα:

— Δεν πάζ στο διάολο, λέω γώ... Για ψύλλον πηδύματα λυσσάς και φρονάσεις εναντίου του. Κι' όμως ο Μένται ένε τόσο καλός! Δεν φτάνει που σε άνέγειται τόσο καιρό, τέτοιος τενεξής που είσαι...

Ο Λέστερ τινάχτηκε όρθιος... Με κτύπαξε άφρισμένος απ' τον θυμό του και χτυπώντας με δύναμη τη γροθιά του στο τραπέζι, ούλωσε σαν τρολλός:

— Είστε, βλέπεις, φίλοι... Κάτσε όμως μαζί του να φάς και κτύπα τον πως ζύνει τά δόντια του... Πώς κρατείτε το πρεσόνι του και πως χτυπάει τη γλώσσα του σαν πίει κροστί... Και τότε μου λέξ...

Είχε γλωμιάσει σαν πεθαμένος... Ήταν φανερό πως ή κρίσι του πυρετού τον ξανάπαινε πάλι... Ίδρωξ ψυχρός κλάυσε άφωνα απ' το κετόπ του, ενώ τα χείλη του έτριμαν... Τον κτύπαξε με όβτο, μα και με άτέχνη και προσπάθησα να τον καθηνούρασ... Του είπα:

— Άκουσε, Λέστερ...

Μην ταράζεσαι έτσι, παρα ξάλλοσε να ήσυχάσης... Αυτό που λέξ είνε τρολλές... Άν δεν μπορείς να τον ύποφέρης, λύσε το συμβόλαιο και φύγε... Παρόδες έχεις...

Έβλεπε ειρωνικά, με γέλιο άπαισιο, κορφό, σαν γέλιο βρωκόλαξα... Κούνησε το κεφάλι του και μούπε ύπουλα:

— Και τόσο χρόνια που δουλέψα στο μεταλλείο, και τόσους κόπους που έβανα, θα τους ύπεληθ ή Μένται; Θα του δώσω έγώ για ένα κομμάτι ψωμι και θα φύγω;... Είστε κι' οι δυο σας για δέσιμο, άν κοιμάστε μ' αυτό το πλενρό... Άκούξ;... Θα σου στείλω τά κόλυβα του καλύτερα, παρά να φύγω... Χά, χά, χά!...

Μ' έπιασε φρίκη και θα τον χασοκόλαξα. Τον άφησα άπότομα δλομόναχο, στη λύσσα και στην τρέλλα του, κι' έφυγα... Έφυγα με το κεφάλι βαρύν απ' τη σαπίλα που κλείνουν μέσα τους, θεληματικά ή άθελά του, άδιάφορο, μερικέξ ανθρωπίνες ψυχές...

Πέρασαν κάμποσες μέρες... Δουλέιξ έπίγειους με κράτησαν στο κτήμα μου και παρ' όλα τά άπαισία προσηθήματα, ποίκλεινε ή ψυχή μου για λογαριασμό του Μένται, δεν μύορεσα να πεταχτώ ως το μεταλλείο, να μάθω νέα τους...

Ένα πρωί, καθισμένος στο τραπέζι μου, έπινα το τσάι μου, άποφρασιμένος να πάω κατόπι ως εκεί, γιατί τις τελευταίες νύχτες δνεικρα τρομαχτικά και φοβεροί επιφάτες μου πλάκωναν βυρειά το στήθος μου... Έξαφνα, σηκώνοντας τά μάτια μου απ' το φλιτζάνι, είδα αντίκριμου καθισμένον τον Μένται!... Ήμωνα έτοιμος να ξεφρονίσω γεμιάτος τρόμο, μα τον είδα να χαμογελάει και συγκατάθηκα.

— Καλώς όρισεξ, Μένται, του είπα με φωνή ποίτρεμε. Πότε διάλολο μπήκεξ χωρίς να σε νοιώσω; Γιατί άμπαρσες μαιώνοντας; Ξαφνικά όμως θυμήθηκα ότι την πόρτα την είχα άμπαρσες έγώ

— Μπούχτισα μαζί του πελά!... μου είπε ο Λέστερ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

ΤΟΥ CAMI

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

(*Η σκηνή παριστάνει ένα εξοχικό σπίτι.*)

Ο κ. ΕΑΜΟΝΔΟΣ, (μόνος). — Είκοσι χρόνια τώρα προδίδω τον καλύτερό μου φίλο με τη σύζυγό του. Έπειδή είμαι κι' εγώ παντρεμένος και δεν μπορώ να δεχτώ την αγάπημένη μου στο σπίτι μου, έχω νοικιάσει το εξοχικό αυτό σπίτι, στο όριο, σε ώριμες ημέρες, ξεχωριστά και με βίρα... Μά ιδού την! (*Η ένοχος σύζυγος μπαίνει μέσα*). Τι νέα;

Η ΕΝΟΧΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πολύ ευχάριστα νέα, φίλε μου... 'Ο σύζυγός μου πέθανε...

Ο κ. ΕΑΜΟΝΔΟΣ. — Γιατί μιλάς έτσι, αγαπητή μου, τη στιγμή που ό φτωχός σύζυγός σου δεν μάζ' ένοχλούσε καθόλου;... Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη σε μάζ'... Ποτέ δεν υποψιάστηκε το παρμαζούρο...

Η ΕΝΟΧΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αλήθεια!... Ποτέ δεν υποψιάστηκε τίποτε... Ήταν άνθρωπος πολύ δειλός και χωρίς θέληση και ποτέ δεν επέτρεψε να με υποψιάσει... Τώρα όμως, αγαπητή μου 'Εδμόνδε, είσαι υποχρεωμένος, ως παλιός του φίλος, να πής μερικά συγκινητικά λόγια για τον μακαρίτη πάνω απ' τον τάφο του...

Ο κ. ΕΑΜΟΝΔΟΣ. — Ναι, έχεις δίκιο... Πρέπει να προσφωνήσω τον νεκρό του παλιού μου φίλου...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΙΟΥ

(*Η σκηνή παριστάνει νεκροταφείο.*)

Ο κ. ΕΑΜΟΝΔΟΣ, (ἀποτεινόμενος τόν λόγο του μπρός στον τάφο του νεκρού του φίλου). — Χαίρε, αγαπητέ μου φίλε!... Κοιμήσου εν ειρήνη!... 'Ο αδυσώπητος θάνατος σε θέρισε σε ήλια σαφαναεννέα ετών... 'Ετσι όμως ο ουρανός απέκτησε έναν άγγελό άκόμη!... Χαίρε!... Χαίρε για πάντα! (*Σκουπίζει τα δάκρυά του*).

ΟΙ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΙ. — 'Ο κ. 'Εδμόνδος μίλησε θαυμάσια!... Μά κριτάχτε εκεί!... Τι σημαίνει αυτό;... Τοποθετούν μπρός στον τάφο ένα πανι κληματογράφου κι' ένα γραμμόφωνο...

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ. — Σωπάστε!... Πρόκειται να εκτελέσω τις τελευταίες θελήσεις του μακαρίτη... Κανείς άς μη μιλήσει! 'Ο μακαρίτης θά βγάλη λόγο...

ΟΙ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΙ, (κατάπληκτοι). — Θά βγάλη λόγο;

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ. — Ναι... Λίγον καιρό πρό του θανάτου του, ο πελάτης μου είχε την εμπνεύσι ν' απαγγείλη τόν λόγο που θ' άκουσετε σε λίγο, μπρός σ' ένα φωνοληπτικό μηχανήμα... Κατόπιν

προηγουμένως. Πώς μπόρεσε τότε να μη μέσα ο Μένταιμ; Τόν νύτταξα καλύτερα κι' έφριξάσα. Τό κεφάλι του ξεκόλλησε έξωφρα απ' τό λαμπό του φριζά άματόδρεκτο, έκανε δυό-τρεις κωντρονόμενες γύρω μου κι' άρχισε να με ραντίζει με άφρονο αίμα! Τά μάτια του, μέσα απ' τή γυαλάδα τού θανάτου τόν είχαν πάρει, λαμπεκοπούσαν παράξένα, κερφομένα στά δικά μου, σάν λαμπιόνι ηλεκτροκού που άνάβει και σβίνει άπότομα... 'Ενα φριζαστικό, μαζρόσοφρο κι' άπαιόνο σφραλασμά άνεύποτης άγωνίας και τρέμον βγήκε απ' τή στήθη μου κι' αντίβλήσε μακρυνά, μέσα από τό άνοιχτό παράθυρο τής κμαραούλας μου... Αποθνήσκα...

'Όταν ξαναβάρκα τις αθήσεις μου, ήμουν ξαπλωμένος στά όλόλευκα σεντόνια τού κρεββατιού ένός γειτονικού νοσοκομείου... Τά νεύρα μου είχαν λάθει φρεβρό κλονισμό και χρειάστηκε να καθήσω μήνες όλόκληρους εκεί μέσα.

Στό νοσοκομείο έμαθα και τόν φριζαστικό θάνατο του φίλου μου Μένταιμ... 'Εκείνο άκριβώς τό πρωτό που είδα την άπαιόνο όπασία στό δωμάτιό μου, ο Μένταιμ, κοιμισμένος ακόμα ύστερα από μία κωπαστική νύχτα δουλειάς, σφάχτηκε σάν άρνι μ' ένα γερά άκονισμένο ξυράφι, απ' τόν Λέστερ...

'Ο παροξυσμός τού πυρετού και τό μίσος ποίκιλιε ή μοχηθήη ψυχή του για τόν συνεταίο του, τόν είχαν άποτρελλάνει ένεινο τό πρωτό... Σηκώθηκε σιγά απ' τό κρεββάτι του και με δύναμη που την μεγάλωναν τά ταραγμένα απ' τήν τρέλλα και τόν πυρετό νεύρα του, έκοιψε μονομιάς σχεδόν τό κεφάλι τού κοιμισμένου Μένταιμ και τό πέταξε, μονοσκεμένο στό αίμα, επάνω στό τραπέζι...

Η όπασία που είδα, ήταν ή άκριβής αντίγραφή τού τρομερού ένεινου έγκλήματος...

'Ο Λέστερ είνε κλεισμένος ακόμα, σωστό άνθρωπίνου κοινέλι, στό φρενοκομείο τών φυλακών τού Σιγκ-Σιγκ...

μου άνέθεσε να προβάλω την όμιλούσα αυτή ταινία κατά την ημέρα τής κηδείας του. (*Κάνει ένα νόημα στον όπερατέη τού κληματογράφου. 'Αμέσως ή εικόνα τού μακαρίτη έμφανίζεται τό πανι, έτσι όπως ήταν ζωντανός. Φοράει ρεντιγκότα μαύρη, άσπρα γάντια και κρατεί ψηλό καπέλλο στό χέρι*).

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ, (ό όποιος χειρονομεί συγχρόνως άπάνω στην όθόνη). — Κυρίες και κύριοι... Θά ξαφνιαστήτε χωρίς άλλο, βλέποντας έναν πεθαμένο να μιλάει κατά την ημέρα τής κηδείας του... Αυτό δεν είνε καθόλου συνηθισμένο. Μά έπωφελήθηκα τών προόδων τής έπιστήμης, για ν' απαγγείλω ένα μικρό λόγο πάνω απ' τόν τάφο μου και να σάς άποκαλύψω τό μυστικό τής ζωής μου... 'Όσο βρισκόμουν στη ζωή, ήμουν έξαιρετικά δειλός. Ποτέ δεν τόμησα να ήρώσω τη φωνή μου μπροστά στη γυναίκα μου. Φοβόμουν τρομερά τις σπινές. Γι' αυτό, τό άλλο και βρωμερό γύναιο έπωφελήθη για να με προδίδη με τόν κ. 'Εδμόνδο, τόν καλύτερό μου φίλο, ό όποιος είνε παρών εδώ... 'Η άπεραντη δειλία μου μ' έμπούσε να πό ποτό στη γυναίκα μου και στό φίλο της τί σκεφτόμουν για τη συμπεριφορά τους. 'Εκρυβό τόν πόνο μου επί είκοσι όλόκληρα χρόνια, μά όταν έννοιουσα τό τέλος μου να πλησιάζη, ή ιδέα τής εκδιχώσεως γεννήθηκε έξωφρα στό μυαλό μου. Και την ιδέα μου αυτή μπόρεσα να την πραγματοποιήσω εύκολα, χωρίς σ' ένα φωνοκλιματογραφικό μηχανήμα... 'Ετσι, υολονότι ήμουν δειλός σ' όλη μου τη ζωή, τώρα δεν θά χαριστώ καθόλου σ' αυτό τόν παλιάνθρωπο τόν κ. 'Εδμόνδο. 'Α! Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα τόλμησει να μιλήσω!... Τώρα όμως τό πρόμα αλλάζει... Σήμερα που είμαι πειά πεθαμένος, δεν έχω κανένα λόγο να είμαι δειλός... Δεν φοβάμαι πειά τις σπινές και τίποτε δεν μ' έμπούζει να φωνάξω: «Κύριε 'Εδμόνδε, είσαι ό πιο παλιάνθρωπος τού κόσμου!...»

Ο κ. ΕΑΜΟΝΔΟΣ, (ό όποιος τά έχει χαμένα). — Μά... Μά!...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ. — Πώς!... Δεν ντρέτηκες, κύριε παλιάνθρωπε 'Εδμόνδε, ν' απαγγείλεις επίκειο πάνω απ' τόν τάφο μου, έσύ που επί είκοσι όλόκληρα χρόνια με προδίδες με τη γυναίκα μου;... 'Α! κύριε 'Εδμόνδε, φανταζόσουν λοιπόν πως ήμουν τόσο ζωο, ώστε να μην αντίληψω την άνανδρη προδοσία σου; Τά ξερω όλα μέχρι τών τελευταίων τών λεπτομερειών... Και για να σου τό άποδείξω, σου λέω ότι ή γυναίκα μου σ' έρωτεύθηκε από την πρώτη μέρα που σ' έφερα και περιόρμασε στο σπίτι μου... Μετά τό γένμα — θνήσκα, κύριε 'Εδμόνδε; — τραγούδησε ένα τεταχτό τραγουδάκι που τελειώνε έτσι:

*'Έχει ή Κλάρα μιά ελίτσα...
Πού την έχει; Πού την έχει;
'Όπου και ή 'Ελενίτσα.
Πού την έχει; Πού την έχει;
'Όπου κι' ή τρελλή Ζουζού...
Πού την έχει, αλήθεια; Πού;*

Ο κ. ΕΑΜΟΝΔΟΣ. — Μά είνε σκάνδαλο... Σταματήστε την προβολή! Σταματήστε τό γραμμόφωνο!... 'Αν ό μακαρίτης δεν σέβεται τόν ένάντο του, άς σεβαστούμε έμεις τό μέρος που βρισκόμαστε...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ. — Και τώρα σ' άφίνο για πάντα, αγαπητή μου 'Εδμόνδε... Μά πόν φώγω για τό μεγάλο ταξείδι μου, θά σου πό τό έξης: 'Η γυναίκα σου, ναι, ή δική σου γυναίκα, σ' άπατά πριν από πολλά χρόνια, με τόν λογιστή τού μαγαζιού σου... 'Επίσης ή μεγάλη σου κόρη δίνει κάθε βράδυ ραντεβού μ' ένα δεκανέα, ή δεύτερη τάχει ψησει με τό γεροντοπαλιήγαρο που κάθεται στό πέμπτο πάτωμα τού σπιτιού σου κι' ή τρίτη...

(*Μά την ίδια στιγμή ό κ. 'Εδμόνδος όρμαίει, ξεσχίζει τό πανι, συντρίβει τό μηχανήμα και πέφτει κάτω άναίσθητος*).

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

'Ο άμαξάς τού βασιλέως τής Πρωσίας Φρειδερίκου Β', άναποδογύρος κάποτε τό άμάξι του, μέσα στό όποιο βρισκόταν κι' ό ίδιος ό βασιλεύς.

'Ο Φρειδερίκος, έξω φρενών από τό θναύ του, άρχισε να βρίζη τόν άδέξιο άμαξά του.

— 'Ε, καλά! τόν δίκνευε τότε άνός άπαίδεστατα. Μού συνέβη ένα άτύχημα, δεν λέω... Μήπως κι' έσείς δεν έχάσατε διάφορες υάξεις;

* * *

'Όταν ό δοξ Ρισιέ άρχισε να βαρύνεται κωμικά φιλενάδα του και ήθελε να τή χαλάση μαζί της, τής έλεγε με ύφος σοβαρό και αστηρό:

— Γνωρίζω τιά πάντα, κυρία!... Η φιλενάδα του τότε, χωρίς να ζητήσει άλλες έξηγήσεις, κατέβηκε τό κεφάλι της και... έφρενε.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ. — Σωπάστε... Πρόκειται να εκτελέσω τις τελευταίες θελήσεις τού μακαρίτη.

